

Prišla je Mirjam na prag in se sklonila k očetu. Desnico je položila na njegovo čelo, z levico mu je ponudila vode. „Klicali ste me, oče!“

„Da. Mirjam! Ali si videla Ahiluda?“

Stresla se je pri imenu in se zravnila. Videla ga je, kako se je bližal zamišljen in s povešeno glavo, in se je spet sklonila k očetu: „Tam prihaja.“

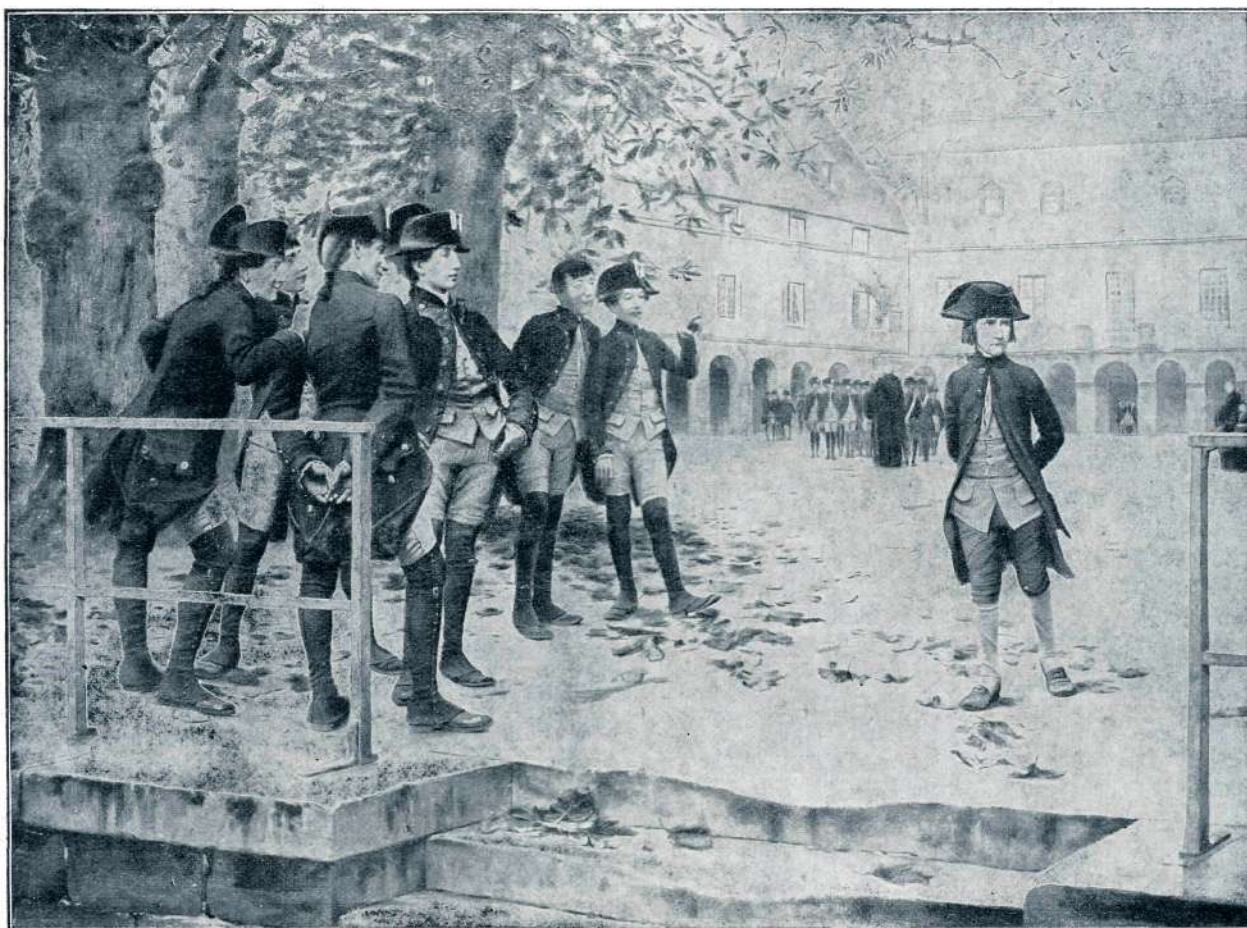
Dvignil je Arisaj trudno glavo in pogledal na klanec podse. Rimljanovo truplo je ležalo na njem,

Stresel se je, ko je slišal besede, in povetil pogled. Mirjam je položila roko na oči, iz katerih so pritekale solze, in je izginila v hišo...

„Ubil si ga, Ahilud! Beži!“ ...

Zbrali so se možje preganjalci okoli trupla in so gledali Ahiluda in so gledali Arisaja. In nenadoma se je zaslišal glas: „Ubijalec!“

Kakor ostrobrušen meč je sunilo v srce. Še ura ni minila, ko so peli slavo Davidu, in isto solnce je

NAPOLEON V VOJAŠKI ŠOLI

M. REALIER-DUMAS

pred njim pa je stala visoka postava Ahiludova. Desnica je trudno vlekla gorjačo po kamenju, levica s pračo je brez energije ležala v nedrijah. Tako se je bližal...

Utihnila je zmagoslavna pesem pod klancem in prikazale so se postave na njem. Nič več ni bilo navdušenja, nič več veselja v njih. Kaj jim je zagrenilo ustnice in srce?

„Ahilud!“

Dvignil je glavo in pogledal Arisaja.

„Ahilud, ubil si ga!“

videlo, da so ga zvali v pomoč. Njih lastnino je branil in nedolžno življenje Mirjam; to je plačilo in hvaležnost!... „Ubijalec!“ Kamen je padel v mirno vodo in valček je potisnil val in vznemirila se je površina; klic pa je porodil odmev in odmev zopet klic in odmevalo je v množici: „Ubijalec!“

„Beži Ahilud, beži!“

Proseč je bil Arisajev glas in skoraj jokav.

„Zakaj? Ali niste dejali: Vzemi pračo, Ahilud, in Bog s teboj kakor z Davidom, kraljem? Ali niste prosili pomoči in vam nisem pomagal? Kdo je rešil